

at han skulde nok skaffe dem Laanet, og jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem vil hjælpe, men det kan let være, at han ved sine Handlinger komme til at skade i Stedet for at gavne.

Dernæst ønsker jeg at gøre en Bemærkning i Anledning af den Diskussion, der har været ført om disse Nybyggeres Forhold ejendomsretlig set. Jeg er ikke enig med den højtærede Landbrugsminister i den Opfattelse af Loven, han gør gældende, jeg tror, man maa gaa ud fra, at de Forudsætninger, under hvilke disse Bestemmelser om Forrentningsbeløbets Størrelse blev truffet, vil kunne holde i Fremtiden. Men hvis der hersker nogen Utryghed i saa Henseende, maa jeg henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at den meget let kan fjernes, hvis man vil foretage den Ændring i Lov af 4. Oktober 1919 om Vilkaar for Bortsalg af Jorder i offentlig Eje § 6, 3die Stykke gste Punktum, at de to sidste Sætninger udlæses. De lyder saaledes — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse læse dem op — „og hvorvidt der skal svares Rente af et større Beløb end det Maksimumsbeløb, hvoraf Renten er fastsat ved Laanets Givelse“. Om dette skal der tages Bestemmelse under Forhandling mellem Landbrugsministeren og Rigsdagens Finansudvalg. Hvis man vil fjerne denne Bestemmelse, kan man derved fjerne den Utryghed med Hensyn til Besiddelsesforholdet og Forrentningsbyrden, som disse Brugere er underkastede, og jeg tror, Bestemmelsen er ganske overflødig nu. Den blev i sin Tid indsat med Tilslutning fra alle Partiers Side ud fra den Betragtning, jeg nævnte før, at Prisforholdene den Gang var saa usikre; vi ventede alle et Prisfald, men den Gang var vi endnu inde i en stærk Prisopgang, og saa forbeholdt Rigsdagen sig Ret til, hvis de daværende abnorme Tider atter skulde blive normale, at tage Spørgsmaalet om Forrentningsbeløbets Størrelse op til fornyet Overvejelse ved Forhandling med Landbrugsministeren. Nu er det Prisfald, vi ventede, kommet, og der er ingen som helst Sandsynlighed for, at vi nogen Sinde kommer op igen til disse vilde og forfærdelige Bygningsomkostninger; derfor vil jeg for mit Vedkommende forbeholde mig at stille Forslag om, at denne Bestemmelse fjernes, idet Paragraffens 3die Stykke i øvrigt indeholder saadanne Bestemmelser, at man, selv om dette Punkt fjernes, er i Stand til at forhindre Spekulation med disse Brug.

Flere Talere har bemærket, at det, det gjaldt om, var, at man gennemgik An-

søgningerne meget grundigt, saa at man fik de bedste Ansøgere frem. Jeg indrømmer, at dette er rigtigt, men det er af de Grunde, jeg har nævnt før, svært at efterkomme det og at finde de bedste. Jeg giver min Tilslutning til, hvad den højtærede Landbrugsminister udtalte, at naar man vedtager en Lov som den her foreslaaede eller som Loven af 4. Oktober 1919, maa man stille Fordringer til dem, der skal nyde godt af disse Love. Jeg har aldrig, navnlig ikke overfor Ungdommen, lagt Skjul paa, at det vilde være fuldkommen forkert at give Statsjord til en Tjenestekarl paa en 25—26 Aar, der ikke ejede mere end de Klæder, han stod i, og ikke havde synderligt Kendskab til Erhvervet. Det vilde være farligt og urimeligt. Naar Staten giver Adgang til rimelige Vilkaar at arbejde under, har Staten ogsaa Ret til at forlange, at den enkelte gør sin Skyldighed, og det er netop det værdifulde ved denne Lovgivning, at den kalder paa Sparsommelighed og Dygtighed. At man alligevel kan tage fejl Gang paa Gang, er en given Ting. Men Livet former sig ofte saaledes, at den, der har været letsindig i sin Ungdom, kan, naar han træder ind i Livets alvorlige Forhold, vise baade Energi og Dygtighed og derved gøre sig fortjent til at nyde godt af Loven. Naar en Arbejder eller en Husmand viser, at han kan administrere og resignere og udvise Energi i sin Gerning som Familieforsøger, er jeg meget villig til at imødekomme hans Ansøgning, selv om hans økonomiske Forhold maaske kunde have været bedre. Derfor er det saa forfærdelig svært at vælge og vrage. Det er heller ikke nok, at den unge Mand kan spare. Han kan være meget sparsommelig og endda vise sig ganske udygtig til den Gerning, vi vil sætte ham ind i. Dette maa tages med i Betragtning.

Jeg er fuldkommen uenig med de ærede Medlemmer Hr. Bording og Hr. Olufson i, at en Lov som den af 4. Oktober 1919 ikke gælder for Husmænd og Arbejdere. Det er fuldkommen forkert. Erfaringen viser netop, at det er den dygtige Arbejder og Husmand, der forstaar at administrere, som gør Brug af denne Lov. Men enten det er en Tjenestekarl eller en Husmand, har han ingen som helst Ret til at faa Statens Hjem anvist, uden at han gør sit yderste selv og viser, at han kan administrere et saadant Hjem, for ellers kommer vi i den Situation, at alle, enten de er egnede eller ikke, skal have Statshuse og hvert Aar skal kunne forlange at faa 2 000 Kr. ekstra, fordi de har sat dem, de har faaet sidst, over Styr. Vil man have denne Reform saaledes, at den gør den